

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

שנת תשפ"ג

גליון י"ז

שיעורי חינוך

יום חמישי פרשת ויחי' התשפ"ג - קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

• מחנך טוב

דפן שְהֵאָבָא הוא האמא, והאמא היא האבא; כְּשֵׁהִייתִי ילד התארחתי פעם אצל משפחה, ולא יכלתי להאמין למראה עיני, האבא הוא מורה הוראה, יהודי חשוב ויקר, ואני רואה שהוא מגיע הבייתה להשכיב את הילדים לישון, והילדים מתחילים לזרק עליו כריות ושמיכות... והוא צועק: "אמא, הילדים לא שומעים בקלי", ממנה פוחדים, היא הגיעה עם הפך מעץ שמערבבים בה את הפתיים (א) אפשר להשתמש בכך מתכת, כי מתכת מתחממת ועלולים לקבל כויה), והיא מתחילה להרביץ... וזה לא יוצא לי מהראש, כי גדלתי על זה שברגע שהאבא רק נכנס לבית מייד נהיה סדר.

כְּשֵׁהִילְדִים רואים את אחד ההורים שהוא חזק בעצמו, הוא לא החבר שלהם, אז הוא רק צריך להגיד: "להפנס למטה", מבלי להרביץ, והילדים ישמעו בקולו.

ולכן נחוץ מאוד למלמדים ולמורות לדרש דרך ארץ חזקה, פי אז יציאת הילדים למה שאומרים להם. מכרח שתהיה דרך ארץ, שאם לא פן אין פלוגים!

כֹּתֵהּ הִיא לֹא מִכּוֹנָה

אל תחשבו שאפשר לתכנת את הכתה כמו מכונה; 'כבר אמרתי בשנה שעברה, ולפני שנתיים, שצריכים להתנהג בדרך ארץ, ואני כבר לא צריך לדבר על זה שוב', זה לא הולך ככה, אם מפסיקים לדבר על זה, המצב חוזר לקדמותו, צריכים לחזר ולדבר על זה כל הזמן.

לחזר על זה עוד פעם ועוד פעם

אותו דבר זה גם בענין קדשה, אפלו שהמלמד כבר אמר על קדשה דרשה חריפה, שאסור להסתפל ולשים את הידים על האות ברית קדש, אם הוא לא יחזר על זה עוד פעם, הוא ישמע יום אחד ספור שילד התחבא עם ילד אחר בספסל האחורי של האוטובוס.

עם המלמד, פי אם כל הילדים בכיתה חסרי דרך ארץ, הבעיה היא במלמד, אבל אם המלמד לא יכול להסתדר, זה עדין לא מתיר לבן שלי להתנהג בחסר דרך ארץ, אז אני מכרח לתת לו סטירה קטנה, אבל זה לא האמצעי בהשכבת הילדים.

איך משכיבים את הילדים לישון?

והוא שואל אותי: אם כף מה הפטנט להשכיב את הילדים לישון בלי מכות? אמרתי לו: רבנו אמר: "ילד לא מנשקים אותו, ולא מרביצים"; לא מדבר פה על לתת אהבה לילדים הקטנים, מדבר על ילדים גדולים, תינוק רך ובכמה שנים הראשונות (ואל תשאל אותי עד כמה ימים בדייק מחר לנשק ילד, את זה תצטרך לחשב בעצמך...) מכרחים לנשק אותם, מכרחים לחבק אותם, ואם לא עושים כף, לא יכול הילד לגדל בריא, ואני לא יודע אם ילד כזה יכול בכלל לחיות.

אבל ילד בוגר לא מנשקים' ולא מרביצים', מוהרא"ש אומר שזה הולך יחד, אם מנשקים - צריכים אחר כף להרביץ. כלומר: אם המלמד, המורה או ההורים נהיים חברים של הילד, דבוקים לילד, מפנקים אותו, מנשקים אותו ומחבקים אותו, למה שאחר כף ישמע בקולך!?

אבא ואמא

זו הסבה שהנשים מתקשרות לבעליהן לבוא הבייתה לשעת השכבת הילדים, פי הילדים מציתים יותר מהר לאבא מאשר לאמא, למה? כי האמא יותר משחקת עם הילד והאבא יותר רחוק מהילד, ועל פן כשמגיע הזמן לצית, מציתים יותר לאבא. השם יתברך עשה כף שילדים צריכים אבא ואמא; תקיפות ואהבה. רב הפעמים האבא רחוק מהילד, הוא לא משחק כל כף הרבה עם הילד, והאמא משחקת יותר עם הילד. אבל לפעמים יש יוצא

אנו ממשיכים בעזרת השם בשעור למחנכים שנמסר על ידי ראש הישיבה שליט"א ביום חמישי פרשת ויחי' התשפ"ג בקרית ברסלב ליבערטי יע"א.

אל תשבר אותם

אני לא רוצה שיעשו במוסדות שלנו שילד שלא יודע את הלמוד שיצטרך ללכת לטפול. אם המלמדים או המורות יכולים לתת את העזרה, שיעזרו לו, ואם לא - אל תשברו אותו.

אמא אחת כותבת לי: חסרון אחד יש כשגרים בקריה, שלא קולטים מה שיש לנו... והיא מספרת, כשהיא היתה גרה בעיר והיתה מחכה להסעה עם עוד נשים, היא היתה שומעת מה קורה במוסדות אחרים, איך מדברים אל הילדים, מה הדרשות של המוסדות, ושכל ילד שני צריכים לקחת לטפול, היא היתה עומדת בצד ומודה להשם יתברך: "תודה השם שילדים שלי יש מקום שבו הם לא טפוליים, הם לא ילדים בעייתיים", אבל היום היא כבר שוכחת שיש על מה להודות...

'דרך ארץ' בפתה!

על דבר אחד צריכים מאוד להקפיד, מכרח שתהיה דרך ארץ' מאוד חזקה בכיתה!

מתי פן מרביצים ומתי לא?

השבונו היתה לי שמחה משפחתית, עוצר אותי אחד מקרובי המשפחה שלי ושואל אותי: שמעתי שאמה מדבר מחנוך, תגיד איזה פטנט בחנוך ממוהרא"ש, איך אפשר להשכיב לישון את הילדים? ומתי פן מרביצים ומתי לא?

אמרתי לו: אני לא מרביץ לילדים שלי! לפעמים אני נותן להם סטירה, כשהמלמד אומר לי שהבן שלי מתנהג בכיתה בחסר דרך ארץ. הייתי צריך לדבר

• מחנך טוב

עלולה להשאיר צלקת בילד לכל החיים, אני שומע איך שהמלמד מטפל בילד בכזו לבבינות, והוא שר לילד: "אתה ילד כל כך טוב, זה יכול לקרות לכל אחד, וזה לא הולך לקרות עוד פעם".

זה הרי ספור מיחד כל כך, הלואי והלואי שלכל המוסדות יהיו כאלו מלמדים מסורים, מלמד שיש לו כזה לב לילד! בקשי יש לאנשים סבלנות כשזה קורה לילדים שלהם, אנשים אחרים היו נותנים דחיפה לילד: "לך מפה, תסתדר לבד!" המלמד מבין שהוא בכל זאת רק ילד, זה הרי יכול לקרות לכל אחד.

הספור הזה תפס אותי מאוד, והודיתי מאוד להשם יתברך, כי רבנו אומר בספר המדות (אות דרך חלק ב, סימן א): "על ידי ודוי דברים גורמין שהקדוש ברוך הוא מזמין מלמדי תינוקות שלומדים באמונה".

אני תמיד אומר להשם יתברך: "מה עוד אספר לך מה שעשיתי, כדי שאזכה למלמדים טובים?" אף פעם אני לא שבע רצון, אני רוצה מלמדים יותר טובים, אני לא רוצה לפטר אתכם, אבל אני רוצה שכל מלמד יחשב עוד רגע אחד: 'מה אני יכול לעשות עבור הילדים?'

ההמשך יבוא אי"ה בשבוע הבא

אני לא אומר שצריכים לחקות אותי, אני זורק רמזים מה אני עשיתי, אבל כל אחד יעשה את זה בדרך שלו.

זה לגבי 'דרך ארץ'; אבל אם ילד לא יודע את הלמוד, אל תעשו ממנו ילד בעייתי, אל תקחו את הילד לטפולים, תנו בעצמכם את העזרה הדרושה לילד, כמה שאפשר.

אני מכרח לקצר כי אני צריך לרדת אל הילדים, לדבר אתם; אז תזכרו את האמרה ששמעתי מאמא שלי תחי', "בעוד מאה שנה אף אחת לא תדע עם איזה בגד הלכת; בעוד מאה שנה אף אחד לא ידע באיזה רכב נהגת; בעוד מאה שנה אף אחד לא ידע איזה בית היה לך; בעוד מאה שנה אף אחד לא ידע עם איזה מגפים הלכת; בעוד מאה שנה יזכרו רק דבר אחד, מה הייתה המשמעות שלך בחיים של ילדי ישראל, ומה שהוספת לחיי הילד! שרוממת את רוח הילדים, וחזקת את הילדים!".

אבא אחד מספר לי, באתי לקחת את התינוק שלי מהפעוטון (זה באותה קומה של כפת 12) עברתי ליד השרותים, אני שומע איך שמלמד מטפל בילד שהתלכלך, ולא יכלתי להרגע, דבר ראשון דאג המלמד ששאר הילדים לא יראו את הילד, כדי שלא יתחילו לבייש אותו ויצחקו עליו.

אבא אחד מגיע אלי בבהלה, ושואל: "מה עושים? נודע לי שבני מתחבא עם חבר והם משחקים שלא בעדינות", שאלתי אותו: "בכלל דברת פעם עם הבן שלך על זה? ואפילו אם כן, על זה צריכים לדבר עוד פעם ועוד פעם!" אי אפשר לדבר על זה כל יום, אבל מזמן לזמן, כשמלבישים אותו וכדומה, צריכים לחזור על זה פעם ועוד פעם.

אני יוצא בחזרה...

דרך ארץ היא לא דבר שמדברים ממנו פעם אחת בדרך וזהו... צריכים לדרש דרך ארץ. כשהייתי מלמד לא הייתי נכנס לכתה עד שכל הילדים היו במקומותיהם, הייתי עומד ליד הדלת ומסתכל, אם ראיתי שאני צריך להגיד משהו הייתי אומר: אם רב הכתה כבר היו במקומות, הייתי מדבר אל הילדים שלא ישבו, ואם רב הכתה לא ישבו במקומות, הייתי צריך לדבר לאלו שכן ישבו: "יפה מאד שאתה יושב כבר", "יש לך דרך ארץ", ואחר כך אמרתי: "אני יוצא בחזרה ואני הולך להכנס עוד פעם, כי חייבים לקום לכבוד המלמד כשהוא נכנס, רק ככה אתם תקשיבו למה שאני אומר", ויצאתי החוצה, וכשנכנסתי בחזרה לכתה נעמדו כל הילדים.

מכתבים בענייני חינוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

איך מחזירים בילדים טעם ביהדות?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

אני מלמד בכתה ט' במוסד בבורו פארק, אני משתדל לדבר הרבה אל הילדים מוסר והתעוררות, כמו כן אני מדבר הרבה על אמונה ואמונת צדיקים. עד כמה שמתר במוסד.

אני משוחח הרבה עם הילדים, ודבר אחד מאד בואב לי, אני רואה שאפילו הילדים שמאד טובים ויראי שמים מרגישים שיהדות זה דבר מלחיץ, הם אומרים בפרוש שהם היו שמחים להיות בלי על, אבל הם מבינים שאין להם בררה. למה הילדים לא מרגישים גאווה להיות יהודי? ואיך אפשר להחדיר בהם שכן רגישו שהם יותר מהגוי, ושלא יחשבו שלגוי יש חיים טובים יותר.

אני מתפלל מפעם לפעם בבית כנסת מסים באזור שלי, ואפילו שהמתפללים

מלמד משול לפוככים, בדיוק כמו שאי אפשר לספור את הפוככים בשמים, כך גם אי אפשר לספור את הזכויות של מלמד; בעיני העולם להיות מלמד זה לא משהו כל כך חשובה, לא רק אצל סתם אנשים פשוטים מלמד הוא דבר בזוי, אלא אצל המלמד בעצמו כל המלמדות היא דבר בזוי. המלמדים באים לתלמוד תורה משפלים מאד בתוכם שיש להם עבודה כזו וכזו, אבל זה לא כך, מלמדות היא עבודה מאד קדושה, ועבודה עם אחריות, כי מלמד יכול לרום ילדים ולבנות אותם לכל ימי חייהם, וגם להפוך - הוא יכול לקחת ילד ולהשפיל אותו כל כך, שהילד ישאר נשמה משפלת במשך כל החיים שלו.

מוהרא"ש זכרוננו לברכה היה מדבר הרבה מאד על החשיבות של מלמדים, הוא כתב הרבה מאד ספרים למלמדים <<<

שם הם לא ברמה של שמירת המצוות כמוני, אבל אני רואה שהם מרגישים גאווה גדולה עם היהדות שלהם זה ממש מעורר התפעלות (לדגמא בשנוולד ילד למישהו כלם שמחים וכולם אומרים 'ברוך השם עוד יהודי בעולם'. בספות הם עושים עסק שלם מהלולב, דדן נצח, היהודים הם המנצחים, וכך בכל פרט) אני לא מבין מה גורם להם להיות כל כך מלאי רגש, ולמה אצלנו זה לא קיים?

תודה רבה

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת נח, כ"ו תשרי, שנת תשע"ח לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

קבלתי את המכתב.

חכמינו זכרונם לברכה אומרים (בבא בתרא ח:): על הפסוק (דניאל יב, א): "ומצדיקי הרבים כפוככים" - אלו מלמדי תינוקות,

הן לחזק אותם שיידעו שיש להם את העבודה הכי חשובה, ומצד שני שיידעו כמה חמור להיות מלמד, אם לא עושים את העבודה כמו שצריך.

לכן תחיה את עצמך ותשמח מאד שיש לך את הזכות ללמד תורה עם בני ישראל; חכמינו הקדושים אומרים (סנהדרין צב): "אמר רב ששת כל המלמד תורה בעולם הזה, זוכה ומלמדה לעו לם הבא", וזוכים לכל הברכות שיוסף הצדיק זכה, שגאמר (משלי יא, כו): "וברכה לראש משפיר", עיין שם.

במוצאי שבת האחרון (כ"ד תשרי) היה יומא דהולוא של הרב הקדוש מריבנין זכותו יגן עלינו; בסעודת מלנה מלכה ספרתי ספורים נפלאים מאתו צדיק גדול וספור אחד נכנס לי בעצמות. יהודי הגיע לצדיק הקדוש הרב מריבנין שגלו אצלו את המחלה הנוראה לא עלינו, והרופאים התיאשו מחייו. הוא התחנן לברכה אבל הצדיק לא התיחס אליו. היהודי יצא בפחי נפש, הוא הבין שאין כבר מה לעשות, הגבאים רחמו מאד על היהודי הזה, הם התחילו לבקש מהצדיק שיתן ברכה ליהודי, הם אמרו לו: "רבי, היהודי הזה הוא מלמד לילדים כבר עשרים שנה", הסתובב הצדיק ושאל: "הוא מלמד?" והם אמרו לצדיק: "כן, הוא מלמד, הוא זקוק לרפואה". הרבי מריבנין יצא החוצה לרחוב, והתחיל לרדוף אחרי היהודי עד שהוא מצא אותו, והוא שואל אותו: "אתה מלמד

כבר עשרים שנה?" והיהודי אומר: "כן", שואל אותו הצדיק: "אם תבריא, אתה תמשיך עוד עשרים שנה ללמד תורה עם בני ישראל?" אומר היהודי: "כן; אני מבטיח שאם אבריא אני חוזר ללמוד תורה לעוד עשרים שנה", כששמע זאת הרבי מריבנין הוא נתן ברכה; היהודי הבריא והוא היה מלמד עוד עשרים שנה; רואים מכאן את הגדולה של מלמד.

אשריך ואשרי חלקך שאתה מלמד לתינוקות של בית רבן שלא טעמו טעם חטא; מצד אחד מאד קדוש וחסוד להיות מלמד, אבל מצד שני צריכים להזהר מאד לא לפגוע בילדים. תזהר מאד לא לבייש אף ילד, בפרט את הילדים שבאים מבתים שבורים, שבדרך כלל מציקים להם ומבישים אותם - כי יודעים שאף אחד לא יבוא בטענות וכו', אותם צריכים לחזק ולתת מלים טובות בכל יום בלי שעור.

אני זוכר כשפתחתי את הישיבה, שאלתי את מוהרא"ש מה לעשות עם הבחורים שהוריהם לא רוצים לשלם שכר למוד, האם לסלק את הבחורים האלו, אמר לי מוהרא"ש: "אף פעם אל תסלק בחור הביתה; הקדוש ברוך הוא יתן לך שכר למוד בשביל הבחורים האלו"; אותו דבר אני אומר לך: תרחם על הילדים שלא מביאים טיפים, הקדוש ברוך הוא יתן לך טיפים בשביל הילדים האלו. כשאתה רואה ילדים שהוריהם לא שולחים טיפים, הם מתעלמים ממך, זה

בעצמו צריך לעודד אותך לחשב שאת הילדים האלה צריכים לחזק יותר, כי לילדים האלו יש הורים שמתעלמים, הם לא כותבים פתקים, לא שומעים מהם וכו' וכו' והם לא מביאים דמי חנכה ודמי פורים, זה צריך לגרם לך רגשי רחמנות על הילדים האלו שאתה תדאג להם, ותהיה כמו אבא בשבילם.

חכמינו זכרונם לברכה אומרים (סנהדרין טו): "כל המלמד את בן חברו תורה, מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו"; הפרוש הוא, שאחד שלומד תורה עם הבן של השני צריך לחשב בתוכו: 'זה הבן שלי'; ורק כך הוא יכול להצליח עם התלמידים שלו, יש מלמדים רוצחים שמבישים את הילדים, הם מכים, צובטים וכו' וכו'; הם חושבים שהעולם הפקר, אבל עוברים כמה שנים ואחר כך האדם משלם עם הילדים שלו בכפל כפלים.

לכן מאד אבקש ממך שתשמר על הרגשות של הילדים האלו; ילדים הם לא מכונות שצריכים ללכת ולבוא כמו חילי 'משמר הפלוקה'. ילד הוא ילד, וצריכים לשמר מאד על רגשותיו; אשרי המלמד שנוהר בכבוד התלמידים שלו כמו שהוא נוהר עם הילדים שלו, הקדוש ברוך הוא ישלם לו עם הילדים שלו שהוא יראה מהם הרבה נחת.

זה שאתה שואל איך אפשר להחזיר בילדים אהבה להשם יתברך ולתורה; רבנו ז"ל אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רמח): "דע, שספורי מעשיות מצדיקים,

<<<

• ללמד הלכות

אותי?!"

כך באמת עושים האנשים המודרנים, הם לא לוקחים את הילדים לבית הכנסת, וכשהילד מגיע לבר מצוה, מביאים אותו לבית הכנסת עם הטלית, שיעלה לתורה ויגיד את ההפטרה, ואחר כך חוזר הבחור לשחק, כמו עד גיל שלוש עשרה... אותו דבר אם בן מביאים את הילדים לבית הכנסת, אבל נותנים להם לשחק בחוץ, הם ימשיכו כך גם אחרי הבר מצוה.

מה שרואים שאברכים לא נכנסים לבית הכנסת להתפלל והם נשארים לשוחח בחוץ, הם לא אשמים בזה, זה נובע מכך שאבא שלהם לא חנך אותם להתפלל.

חזוק למתנבים

מאת ראש הישיבה שליט"א

דבורים נפלאים שדבר ראש הישיבה שליט"א למלמדים אחרי השעור בדרך גמרא.

זה דבר חשוב להחזיר בילדים הלכות. לדגמא: את ההלכה שצריכים לעבר על הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום, אי אפשר להגיד לבחור צעיר בן שלוש עשרה: "הנה קח חמש, תעבר על הפרשה", את זה כבר צריך להכניס בשהם עדין ילדים צעירים.

גם צריכים ללמד את הילדים לבוא לבית הכנסת להתפלל, אי אפשר להביא ילדים לבית הכנסת ולהשאיר אותם לשחק בחוץ כל התפלה. תאר לעצמך שאתה אומר לבחור בן שלש עשרה: "בא לבית הכנסת!" - כשהוא מעולם עוד לא היה בבית הכנסת, הבחור יגיד לך: "אתה יכול לעזוב

רואים מזה, שכשילד שומע ספור על צדיק, זה מלהיב את הלב שלו להיות צדיק גדול.

ידוע שהצדיק הקדוש הרב מצאנו זכותו יגן עלינו שאל את המלמד של בניו אם הוא לומד אתם מוסר, והמלמד אמר: "כן", שאל אותו הרב מצאנו: "איזה ספרי מוסר אתה לומד אתם?" והוא אומר: "חובת הלבבות" אומר לו הצדיק הרב מצאנו זי"ע: "לא את זה אני שואל, אני שואל האם אתה לומד אתם מוסר, אם אתה מספר להם ספורים מהצדיק רבי ר' אלימלך זי"ע ואחיו הצדיק רבי ר' זושא זי"ע; כי ספורי צדיקים מלהיבים את הלב להיות יהודי פשוט.

לכן, אם אתה שואל איך מחדירים בילדים אמונה ואהבה לתורה, זה מגיע על ידי שמספרים להם ספורי צדיקים, איך הם בקשו מהשם יתברך על כל דבר, איך הם חיו עם השם יתברך, ואיך הם לא נבהלו כשלא הלך להם כמו שהם רצו.

ועל כלם מלמד צריך לשפך הרבה דמעות להשם יתברך שכל התלמידים שלו יגדלו יהודים פשוטים יראי השם.

יעזר השם יתברך שתוכל להחדיר בילדים אמונה פשוטה ויראת שמים, ושתצליח בכל דרכיך.

...

(ספר עצתו אמונה חלק א', מכתב עז)

מדור חנוך מקול ברסלב

לשמיעת כל שיעורי החינוך (באדיש)

מראש הישיבה שליט"א

בקהל ברסלב

חקישו 1-2-4-2-1

- שמעו ותחי נפשכם -

הגדול, אכל הוא תמיד זכר את המלים האחרונות של אבא שלו: "ישראליק! אל תפחד מאף אחד, אתה לא לבד, הקדוש ברוך הוא אתך, עמך ואצלך", כך הוא גדל, ומה שהוא היה צריך הוא בקש מהשם יתברך. עד שפעם אחת הוא מטיל בשדה ושר להשם יתברך, והוא רואה שמגיע יהודי עם זקן לבן, והיהודי נעצר ושואל אותו: "מה אתה עושה כאן לבד ביער?" עונה לו ישראליק: "אני לא לבד, הקדוש ברוך הוא נמצא כאן אתי", אומר האדם: "הקדוש ברוך הוא אתך? הקדוש ברוך הוא נמצא בשמים, הוא גבוה מאד, הוא בכלל לא נמצא כאן", והוא מוסיף שזה פסוק מפרש (תקראל ח, יב): "עוב ה' את הארץ". (שבאמת כתוב שם שלא יאמרו כך, כמו אלו שאומרים שהקדוש ברוך הוא לא רואה מה שעושים בחשך, ושלא יאמרו כמו אלו שאומרים שהקדוש ברוך הוא עוב אותנו).

ואתו אדם מתחיל לדבר אל הבעל שם טוב נגד האמונה, תפס הבעל שם טוב ענף והתחיל להכות אותו, ובשעה שהוא הכה את הזקן הטפוש הוא צעק את הפסוק (תהלים צב, י): "תפרדו כל פעלי און", ופתאום רואה הבעל שם טוב שאין פלוג, האדם הזה היה פשוט אחרית עינים של הס"ם.

את הספור הזה רבנו ז"ל שמע שמספרים בביתו כשהוא עדיין היה ילד קטן. מיד כשרבנו שמע את הספור הזה נכנס בו חשק גדול להיות צדיק, הוא התחיל לחשב: "גענוואלד! גם אני רוצה להיות צדיק! אולי אם גם אני אעשה כך, אני אתחיל לדבר אל השם יתברך, גם אני אהיה צדיק?" ורבנו מיד יצא מהבית והלך לצינונו של הבעל שם טוב ובכה אל השם יתברך: "רבנו של עולם, גם אני רוצה להיות צדיק, גם אני רוצה להיות יהודי פשוט וכי וכי". עד שרבנו זכה למה שהוא זכה.

הוא דבר גדול מאד, כי על ידי ספורים מצדיקים, נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדול להשם יתברך, בחשק נמרץ מאד, כששומעים ספור מצדיק הלב מתלהב אל השם יתברך, ומקבלים חשק חזק להיות יהודי פשוט, כשרואים למה הצדיק זכה כשהוא התגבר על כל הנסיונות שלו, וגם רוצים להיות צדיק גדול; בפרט שמספרים ספורי צדיקים לילדים יש לזה השפעה גדולה על הילד, כי כשילד שומע ספור על צדיק, הוא נתעורר מאד מזה.

רבנו ספר איך הוא זכה להתחיל לעבד את השם, זה התחיל על ידי שהוא שמע ספורי צדיקים; אמו של רבנו פיגא ירשה את הבית מאמה - הצדקת אדל, בתו של הבעל שם טוב הקדוש, שירשה את הבית מאביה הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו. בבית הזה רבנו נולד, וכשהתלמידים של הבעל שם טוב הקדוש היו מגיעים למעוזיבוו לצינונו של רבם - הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, הם היו באים לביתו של הבעל שם טוב, להזכר בזמנים שהם היו אצל רבם והם היו משוחחים ביניהם מהרבי הגדול שלהם. רבנו היה אז ילד קטן, והוא היה מקשיב לשיחותיהם של קדושי עליון, הצדיקים תלמידי הבעל שם טוב זי"ע.

פעם הוא שמע את ספור לדתו של הבעל שם טוב, שאמא שלו שרה היתה מבגרת מאד כשהיא ילדה את הבעל שם טוב זי"ע ומיד אחר כך היא נפטרה, וכשהבעל שם טוב היה בן חמש אבא שלו קרא לו ואמר לו בזה הלשון: "ישראליק! אני עוזב עכשו את העולם הזה - כדרך כל הארץ, אני מבקש ממך שלא תפחד מאף אחד, אתה אף פעם לא לבד, הקדוש ברוך הוא אתך, עמך ואצלך". וכך נפטר אביו של הבעל שם טוב.

כך הבעל שם טוב הפך ליתום עגול בעודו בגיל חמש, והוא היה לבד בעולם

לקבלת הגליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (נשים) שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד
079-704-0069

ארצות הברית 212-444-9169 / אנגליה 03303502363 / 845-351-9060

קנדה 438-320-9090

...

קול ברסלב חיזוק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד
079-704-0066

ארצות הברית 212-444-9191 / אנגליה 03303502361 / 845-351-0910

קנדה 4383008080 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 11552354370

מייל חיזוק יומי chizikyomi@gmail.com